

Arrest

nr. 66 653 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit de provincie Faryab, district Khoja Musa. U verklaarde dat u in het jaar 2004 in Maymana werd gearresteerd nadat u was gevlucht uit uw huis bij een aanval door de mensen van Ibrahim. Ibrahim is de vader van Maryam. Uw moeder zou, in uw naam, de familie van Maryam een huwelijksaanzoek hebben gedaan, hetgeen door haar vader was geweigerd. Haar vader zou een belangrijk figuur zijn in uw district en banden hebben met de districtsgouverneur Mohammad Nabi. Omdat u een vriendschap was blijven onderhouden met dit meisje had Ibrahim zijn mensen naar uw huis gestuurd. Voordien zouden zijn mensen uw vader al hebben ontvoerd. Na uw arrestatie zou u in Maymana naar de rechtbank zijn geleid waar Ibrahim om uw

uitlevering vroeg, hetgeen geweigerd werd door de rechtbank. U zou dan wel naar Mazar-e Sharif zijn gestuurd waar u eveneens voor de rechtbank bent geleid. Deze rechtbank zond u naar Kabul waar u eerst tot elf jaar en nadien tot zeven jaar werd veroordeeld. U zou dan zijn opgesloten in de Pul-i Charkhi gevangenis. Na negen maanden zou een officier u hebben vrijgelaten nadat hij was omgekocht door uw moeder. Uw moeder zou u dan hebben aangeraden het land te ontvluchten omdat uw vader vermoord was. Ze gaf u geld mee, evenals een brief die was opgesteld door het district en waarin uw daden met het meisje Maryam zouden staan beschreven als misdaden. U reisde naar Iran waar u ongeveer twee jaar verbleef bij een streekgenoot. U besloot Iran te verlaten omwille van de discriminatie tegenover uw persoon. U reisde nadien verder naar Europa waar u op 12 maart 2007 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal nam op 31 januari 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 10.433 van 24 april 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een soortgelijke beslissing. Op 12 juni 2008 verwierp de Raad van State uw beroep tegen deze beslissing. Op 2 juli 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 8 oktober 2008 nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend. In de periode van 26 februari 2009 tot 29 september 2010 heeft u zestien asielaanvragen ingediend. Telkens weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag in overweging te nemen. Na uw deelname aan een hongerstaking in december 2010 heeft u zich op 24 december 2010 een negentiende keer vluchteling verklaard. U verklaart nog steeds de problemen te vrezen die u bij uw eerste asielaanvraag heeft aangehaald. Bovendien acht u de algemene situatie in Faryab onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. U legt enkele documenten voor die nog niet eerder door het Commissariaat-generaal werden becommentarieerd. Het betreft een opsporingsbericht dat in een lokale krant verscheen, een kopie van het militair boekje van uw vader en enkele internetartikels over de algemene situatie in Faryab.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

B. Motivering

Dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 31 januari 2008 en op 8 oktober 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Op basis van uw onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen achtte het Commissariaat-generaal zich niet in staat om een duidelijk beeld te krijgen van uw identiteit, uw verblijfplaats van de laatste jaren en uw beweerde asielrelaas en het kon dan ook onmogelijk uw beweerde risico bij terugkeer naar Afghanistan beoordelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde op 24 april 2008 dat de bestreden beslissing terecht stelde dat verzoeker niet aantoonbaar afkomstig te zijn uit Afghanistan.

De documenten die u bij uw negentiende asielaanvraag voorlegt, herstellen uw geloofwaardigheid niet. Het militair boekje betreft een slecht leesbare fax. Dit boekje is bovendien een document dat uw vader zou toebehoren en dat al enkele decennia oud is. Het levert dan ook geen enkel bewijs voor uw verblijf in Faryab. De krant en het opsporingsbericht in die krant dateren van eind 1386 (februari-maart 2008) terwijl u al in 1383 (2004) Afghanistan zou hebben verlaten. Dat dergelijk bericht vier jaar later zou verschijnen, mag verbazen. Het betreft bovendien een kopie die bijgevolg geen enkele bewijswaarde heeft. De internetartikels over de algemene situatie in Faryab hebben evenmin enige invloed op de beslissing van het Commissariaat-generaal. U maakte het immers niet aannemelijk dat u in Faryab gewoond heeft. Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat geen van de voorgelegde documenten de eerdere weigeringsbeslissingen van de Belgische asielinstanties vermag te wijzigen. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de

betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een eerste middel wordt de schending opgeworpen van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, doordat de verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan de documenten van verzoeker en minstens meer vragen had moeten stellen indien zij nog steeds niet overtuigd was van de herkomst van verzoeker in plaats van zich louter te beperken tot een loutere verwijzing naar zijn verklaringen in de eerste asielaanvraag. Verzoeker licht nader toe :

“Verwerende partij meent dat de door verzoeker aangehaalde elementen en stukken geen ander licht kunnen werpen in zijn asielaanvraag.

Verzoeker legde nochtans diverse documenten neer en kwam hierbij tegemoet aan zijn plicht als asielzoeker om in de mate van het mogelijke stavingsstukken voor te brengen die zijn relaas kunnen ondersteunen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat behoudens de vraag van verwerende partij of verzoeker bij zijn eerste verklaringen bleef, er door verwerende partij geen essentiële vragen werden gesteld aan verzoeker aangaande zijn regio van afkomst.

Uiteraard behoeft het geen verwondering dat verzoeker positief antwoordde op de vraag of hij bij zijn eerdere verklaringen van de eerdere asielaanvragen bleef. Hij heeft van meet af aan zijn redenen immers uiteengezet.

Het is evenwel duidelijk dat de verwerende partij tijdens het laatste interview meer vragen had moeten stellen indien zij nog steeds niet overtuigd was van de herkomst van verzoeker in plaats van zich te beperken tot een loutere verwijzingen naar de verklaringen in de eerste asielaanvraag. Verwerende partij heeft dan ook niet zorgvuldig gehandeld, te meer nu het interview nog geen uur heeft geduurd.”

2.3. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, aangezien de verwerende partij niet het statuut van de subsidiaire bescherming toekent, terwijl verzoeker afkomstig is van een regio alwaar nog steeds een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt het als volgt :

“Het doel van het statuut van subsidiaire bescherming bestaat erin personen te beschermen die in geval van terugkeer naar hun herkomstland een ‘reëel risico op ernstige schade’ zouden lopen (waartegen zij geen bescherming van het herkomstland kunnen of willen vragen).

Het is niet voor discussie vatbaar dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan, meer bepaald uit de provincie Faryab en derhalve een reëel risico loopt op de aanhoudende gevechtshandelingen en burgerslachtoffers aldaar, in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. Verzoeker legde immers afdoende bewijzen voor van zijn afkomst uit Afghanistan.

Verwerende partij meent dat verzoeker niet de waarheid vertelt en duidelijkheid dient te scheppen over zijn verleden en de daaraan verbonden verblijfplaatsen.

Verzoeker is evenwel resoluut: hij is afkomstig van de provincie Faryab. Een en ander blijkt uit alle stukken die verzoeker bij zijn asielaanvragen heeft ingediend. Er is geen reden om zulks te betwijfelen.

De documenten zoals door verzoeker overgemaakt aan verwerende partij laten dan ook duidelijk de afkomst van verzoeker zien uit de provincie Faryab, een streek die geteisterd wordt door geweld zoals omschreven in artikel 48/4, §2,c Vw. zoals blijkt uit de door verzoeker neergelegde internetartikels. Zie ook the Afghanistan NGO Safety Office, ANSO Quarterly data report, 1 januari-31 december 2010, Kabul, 2011, te vinden op [http://www.afgnso.org/2010Q/ANSO%20Quarterly%20Data%20Report%20\(Q4%202010\).pdf](http://www.afgnso.org/2010Q/ANSO%20Quarterly%20Data%20Report%20(Q4%202010).pdf).

Overigens, zelfs indien verzoeker niet recent zou hebben verbleven in zijn land van herkomst (quod certe non !) dan nog mag zulks niet het determinerende criterium vormen om uit te maken of men in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming.

Al te gemakkelijk wordt voorgehouden dat verzoeker mogelijks buiten zijn land van herkomst heeft gewoond. Zulks blijkt evenwel uit niks. Voor verzoeker is het uiteraard onmogelijk om een negatief bewijs dienaangaande te leveren.

In ieder geval is de huidige situatie in Afghanistan thans dermate problematisch, dat verzoeker gelet op het gewapend conflict subsidiaire bescherming dient te krijgen.

Tot op vandaag zijn er aanslagen en doden in de provincie Faryab.

Men kan in ieder geval niet voorhouden dat er geen gewapende conflicten/incidenten plaatsvinden in de provincie Faryab, of de dreiging aldaar niet reëel zou zijn.

Het zou dan ook onmenselijk zijn om verzoeker te laten terugkeren naar Afghanistan, waar hij immers met deze gevaarsituatie zal worden geconfronteerd. “

2.4. Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de twee middelen samen beoordeeld.

2.4.1. De nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4.2. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict- kan, met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Daartoe is het noodzakelijk dat de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst worden aangetoond om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is.

2.4.3. Verzoeker verwijt de verwerende partij in essentie niet te hebben doorgevraagd over en rekening te hebben gehouden met de regio waaruit hij afkomstig zou zijn. Evenwel dient te worden gewezen op het volgende :

Verzoekers eerste asielaanvraag resulteerde in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 april 2008, nr. 10 433. Het cassatieberoep dat bij de Raad van State werd ingesteld tegen dit arrest werd ontoelaatbaar bevonden op 12 juni 2008. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Afghanistan, zo onder meer omwille van verzoekers gebrek aan vertrouwdheid met de Afghaanse kalender en het Pashou, zijn onwetendheid inzake de seizoenen in Afghanistan en zijn streek van herkomst, de verhouding tussen verschillende munten (met name het Jumbische geld en het nieuwe geld in omloop in Afghanistan sinds de val van de Taliban) en het nieuwe regime in Afghanistan of regionale verschuivingen.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest en heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over de elementen die er reeds in werden beoordeeld en die in de gegeven omstandigheden als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens die door verzoeker werden aangebracht van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, en meer specifiek van zijn voorgehouden verblijfssituatie, bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

Verzoeker laat de motieven die betrekking hebben op de beoordeling van de nieuwe gegevens ongemoeid, zodat ze onverminderd overeind blijven en leiden tot de vaststelling dat verzoeker zijn asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt en in het bijzonder dat hij niet heeft aangetoond in Faryab te hebben gewoond, zoals dat reeds in het arrest nr. 10 433 was vastgesteld, zodat hij zich niet kan beroepen op de toestand aldaar. Zijn verwijt aan het adres van de verwerende partij niet te hebben doorgevraagd over zijn regio van afkomst en zich te baseren op zijn eerste verklaringen kan niet worden bijgetreden: de motieven van de thans bestreden beslissing worden door verzoeker niet betwist, met andere woorden ontkent verzoeker niet dat de door hem bijgebrachte gegevens geen elementen bijbrengen die zijn verblijf in Faryab aannemelijk maken. De loutere bewering dat hij afdoende bewijzen zou hebben voorgelegd om zijn afkomst uit Afghanistan te staven, is dan ook uit de lucht gegrepen. In die optiek, en gelet op het feit dat op elke asielzoeker de plicht rust om, van zodra hij daartoe in de gelegenheid wordt gesteld, een waarachtig en zo gedetailleerd mogelijk asielaanvraag uiteen te zetten, daar in begrepen zijn plaats van verblijf als zijnde de plaats die hij is ontvlucht, valt niet in te zien om welke reden de verwerende partij verzoeker opnieuw had moeten horen over zijn verblijfplaats. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden. Verzoeker werd reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag door de verwerende partij gehoord en kreeg tijdens dit gehoor, tijdens hetwelk hij werd bijgestaan door een tolk, de gelegenheid om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. In het raam van de huidige, negentiende asielaanvraag, kreeg verzoeker de kans om uitleg te geven over de door hem neergelegde nieuwe gegevens. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, daarin begrepen de door verzoeker aangebrachte bewijsstukken. In de mate dat de door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht slaat op een mogelijk gebrek in de feitenvinding –een andere interpretatie is uitgesloten, nu hij geen concrete argumenten heeft geopperd tegen de motieven van de bestreden beslissing-, is deze ook geenszins aangetoond. Een schending, ten slotte, van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is evenmin aannemelijk gemaakt: De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de beide middelen moeten worden verworpen. Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht die ertoe zouden leiden dat hem, in weerwil van hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld, de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS